

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.07.2019, sen. zn. 29 ICdo 156/2018, ECLI:CZ:NS:2019:29.ICDO.156.2018.1

Číslo: 30/2020

Právní věta:

Neuhradí-li poplatník soudní poplatek za řízení splatný podáním žaloby ani dodatečně ve lhůtě určené ve výzvě soudu dle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, soud zastaví řízení pro neuhrazení soudního poplatku bez zřetele k tomu, že poplatník v mezidobí soudní poplatek již (opožděně) uhradil.

Na základě výzvy soudu k dodatečné úhradě poplatku za řízení splatného podáním žaloby dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, která neobsahuje poučení, že soud řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen (§ 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích), nelze zastavit řízení; k úhradě soudního poplatku uskutečněné po marném uplynutí lhůty stanovené takovou výzvou, avšak ještě předtím, než se poplatníku dostane řádného poučení o následcích zmeškání lhůty, je soud povinen přihlédnout.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.07.2019

Spisová značka: 29 ICdo 156/2018

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Poplatky soudní, Poučovací povinnost soudu

Předpisy: § 4 předpisu č. 549/1991Sb.

§ 7 předpisu č. 549/1991Sb.

§ 9 předpisu č. 549/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, sp. zn. 66 ICm 4471/2017, 103 VSPH 456/2018 (KSPH 36 INS 12899/2010) tak, že se usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2018, sp. zn. KSPH 66 ICm 4471/2017, mění tak, že řízení se nezastavuje.

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Usnesením ze dne 27. 4. 2018, č. j. KSPH 66 ICm 4471/2017-11, Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

1/ Zastavil řízení (bod I. výroku).

2/ Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

[2] Insolvenční soud vyšel z toho, že:

1/ Žalobce (S. S. s. r. o. v likvidaci) podal 17. 10. 2017 u insolvenčního soudu žalobu, kterou se vůči žalovanému (Mgr. P. U., jako insolvenčnímu správci dlužníka L., s. r. o.) domáhal určení, že pohledávka žalobce přihlášená do insolvenčního řízení dlužníka (s právem na uspokojení ze zajištění představovaného exekutorským zástavním právem váznoucím na nemovitých věcech vlastněných dlužníkem) je co do pořadí po právu.

2/ Jelikož žalobce při podání žaloby neuhradil soudní poplatek ze žaloby, vyzval jej insolvenční soud (usnesením ze dne 6. 3. 2018, č. j. 66 ICm 4471/2017-9, doručeným zástupci žalobce 19. 3. 2018) k zaplacení soudního poplatku (ve výši 5 000 Kč) do 3 dnů od právní moci usnesení.

3/ Žalobce zaplatil soudní poplatek (až) 26. 4. 2018.

[3] Na tomto základě insolvenční soud - odkazuje na ustanovení § 4 odst. 1 písm. a/, § 7 odst. 1 písm. a/ a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů - řízení zastavil. Ke lhůtě určené k zaplacení soudního poplatku ve výzvě (usnesení) insolvenční soud uvedl, že výjimečně určil kratší lhůtu s ohledem na to, že poplatková povinnost žalobci vznikla již 17. 10. 2017 a z důvodu rychlosti a hospodárnosti řízení bylo namíste postupovat v zahájeném řízení co nejrychleji. Insolvenční soud dodal, že uloženou povinnost by žalobce nesplnil včas, ani kdyby mu ponechal zákonnou lhůtu 15 dnů.

[4] K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 6. 2018, č. j. 66 ICm 4471/2017, 103 VSPH 456/2018-23 (KSPH 36 INS 12899/2010):

1/ Potvrdil usnesení insolvenčního soudu (první výrok).

2/ Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

[5] Odvolací soud - vycházejí rovněž z ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích - dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům:

[6] Neobstojí námitka žalobce ohledně uložení krátké třídní lhůty k zaplacení soudního poplatku (do 3 dnů od právní moci usnesení). Žalobci byla takto fakticky poskytnuta lhůta 18 dnů, neboť insolvenční soud použil chybný vzor usnesení a chybně žalobce poučil o možnosti podat proti usnesení odvolání do 15 dnů od jeho doručení.

[7] I kdyby však insolvenční soud vyzval žalobce (správně) k zaplacení soudního poplatku (usnesením, proti němuž odvolání není přípustné) do 15 dnů, uplynula by lhůta k zaplacení soudního poplatku již 3. 4. 2018.

[8] Ze záznamu o složení soudního poplatku vyhotoveného 26. 4. 2018 vyplývá, že soudní poplatek byl připsán na účet insolvenčního 25. 4. 2018. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku však uplynula 9. 4. 2018.

[9] Žalobce pak nijak neprokázal, jaké (v odvolání tvrzené) „technické obtíže“ mu bránily zaplatit

soudní poplatek včas. Insolvenční soud proto rozhodl správně, když k pozdní úhradě soudního poplatku nepřihlížel a řízení zastavil.

II. Dovolání a vyjádření k němu

[10] Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

1/ Lze podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavit řízení i v době, kdy byl soudní poplatek, byť opožděně, zaplacen?

2/ Za jakých okolností může soud výjimečně určit kratší lhůtu pro zaplacení soudního poplatku?

[11] Dovolatel namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil, případně aby je změnil tak, že se řízení nezastavuje.

[12] V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

[13] Ad 1/ [K možnosti soudu zastavit řízení pro nezaplacení soudního poplatku ve lhůtě určené výzvou v době, kdy již byl (byť opožděně) uhrazen].

Podle dovolatele z ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost poplatníka trvá až do právní moci usnesení o zastavení řízení (pro nezaplacení poplatku), takže nebyl důvod upřednostnit aplikaci § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a zastavit řízení. Dále dovolatel namítá, že soudní poplatek neuhradil 26. 4. 2018 (tehdy byl jen vyhotoven záznam o složení soudního poplatku); řádně jej poukázal na účet (insolvenčního) soudu dne 12. dubna 2018.

[14] Ad 2/ [K možnosti soudu určit kratší než patnáctidenní lhůtu pro zaplacení soudního poplatku]. Potud dovolatel namítá, že důvod pro výjimečné zkrácení lhůty pro zaplacení poplatku nebyl dán a vymezuje se proti argumentaci insolvenčního soudu k určení třídenní lhůty.

III. Přípustnost dovolání

[15] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[16] Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení otázek dovoláním předestřených jde zčásti o otázky vyřešené dovolacím soudem po podání dovolání v této věci a zčásti o otázky beze zbytku nezodpovězené.

IV. Důvodnost dovolání

[17] Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval nejprve tím, zda

je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

[18] Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

[19] Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení zákona o soudních poplatcích:

§ 4

Vznik poplatkové povinnosti

(1) Jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost

a/ podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen „návrh na zahájení řízení“),

(...)

§ 7

Splatnost poplatku

(1) Poplatek, s výjimkou poplatku za zápis skutečnosti do veřejného rejstříku provedený notářem, je splatný vznikem poplatkové povinnosti. Vzniká-li poplatková povinnost způsobem uvedeným v § 4 odst. 1 písm. e/ až j/, je poplatek splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena nebo jímž byl schválen smír, nestanoví-li rozhodnutí o schválení smíru splatnost delší.

(...)

§ 9

Následky nezaplacení poplatku

(1) Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

(2) Zjistí-li odvolací soud poté, co mu byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání, že nebyl zaplacen poplatek splatný podáním odvolání, vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může odvolací soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty odvolací soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Obdobně se postupuje při řízení před dovolacím soudem.

(3) Soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

(...)

(7) Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

(...)

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení zákona o soudních poplatcích již v době zahájení incidenčního sporu (17. 10. 2017) a do vydání napadeného usnesení nedoznala změn.

[20] V usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. [31 Cdo 3042/2018](#) [které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu], jehož sjednocující potenciál je pro rozhodovací praxi tříčlenných senátů Nejvyššího soudu zásadní a na něž v podrobnostech odkazuje, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že nesplnil-li poplatník řádně svou poplatkovou povinnost již při podání žaloby, odvolání nebo dovolání (§ 4 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), a soud jej proto musel vyzvat k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určil (§ 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích), je lhůta zachována, jen je-li předepsaná částka, ať už v kolkových známkách, v hotovosti v pokladně, či na bankovním účtu, nejpozději poslední den lhůty v dispozici příslušného soudu. Tamtéž (srov. odst. [21] onoho usnesení) poukázal velký senát Nejvyššího soudu na závěry obsažené např. v usneseních Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2018, sp. zn. [I. ÚS 1335/18](#), a ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. [I. ÚS 1680/18](#) [která jsou (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupná na webových stránkách Ústavního soudu], o tom, že již samotná povinnost soudů vyzvat poplatníka k úhradě splatného soudního poplatku je do jisté míry beneficiem, jelikož poplatková povinnost je jednoznačně určena zákonem a poplatníku v zásadě nic nebrání, aby ji řádně splnil již při podání žaloby. Jestliže tak neučiní, a dokonce tak neučiní ani v dodatečné (náhradní) propadné lhůtě poskytnuté soudem, je zastavení řízení logickým a ústavně konformním důsledkem jeho pasivity.

[21] Ve výše ustaveném judikatorním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním položeným právním otázkám následující závěry:

[22] Ad 1/ [K možnosti soudu zastavit řízení pro nezaplacení soudního poplatku ve lhůtě určené výzvou v době, kdy již byl (byť opožděně) uhrazen].

K této otázce budiž řečeno, že zastavení příslušného řízení pro nezaplacení soudního poplatku ve lhůtě určené výzvou soudu v době, kdy již byl (byť opožděně) uhrazen, pokládal Nejvyšší soud za správné např. v usnesení ze dne 28. 8. 2018, sp. zn. [22 Cdo 2827/2018](#). Šlo o situaci, kdy odvolací soud přikročil k zastavení odvolacího řízení pro neuhrazení soudního poplatku z odvolání usnesením ze dne 25. 4. 2018, s tím, že lhůta určená odvolateli k dodatečné úhradě soudního poplatku marně uplynula 22. 2. 2018, avšak soudní poplatek z odvolání byl zaplacen (až) 26. 2. 2018. Obdobný případ plyne z usnesení ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. [25 Cdo 3918/2018](#). Šlo o situaci, kdy odvolací soud přikročil k zastavení odvolacího řízení pro neuhrazení soudního poplatku z odvolání usnesením ze dne 18. 1. 2018, s tím, že lhůta určená odvolateli k dodatečné úhradě soudního poplatku marně uplynula 16. 11. 2017, avšak soudní poplatek z odvolání byl zaplacen (až) 13. 12. 2017. Další obdobný případ se podává z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2019, sp. zn. [26 Cdo 4200/2018](#). Šlo o situaci, kdy odvolací soud přikročil k zastavení odvolacího řízení pro neuhrazení soudního poplatku z odvolání usnesením ze dne 28. 5. 2018, s tím, že lhůta určená odvolateli k dodatečné úhradě soudního poplatku marně uplynula 10. 11. 2017, avšak soudní poplatek z odvolání byl zaplacen (až) 23. 11. 2017. Usnesením ze dne 19. 11. 2018, sp. zn. [32 Cdo 3698/2018](#), Nejvyšší soud přikročil k zastavení dovolacího řízení pro neuhrazení soudního poplatku z dovolání, s tím, že lhůta určená dovolateli k dodatečné úhradě soudního poplatku marně uplynula dne 31. 10. 2018 a dovolatel soudní poplatek za podané dovolání zaplatil (až) dne 1. 11. 2018. Obdobně pak usnesením ze dne 20. 12. 2018, sen. zn. [29 ICdo 152/2018](#), Nejvyšší soud přikročil k zastavení dovolacího řízení pro neuhrazení soudního poplatku z dovolání, s tím, že lhůta určená dovolateli k dodatečné úhradě soudního poplatku marně uplynula dne 21. 6. 2018 a dovolatel soudní poplatek za podané dovolání zaplatil (až) dne 20. 7. 2018. Podanou ústavní stížnost odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. [I. ÚS 1147/19](#).

[23] Úprava obsažená v ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích (jak citována shora)

byla vtělena do zákona o soudních poplatcích novelou provedenou s účinností od 30. 9. 2017 zákonem č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. V důvodové zprávě k vládnímu návrhu tohoto zákona, který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období (2013 – 2017) jako tisk č. 987/0, se výslovně uvádí [II. ZVLÁŠTNÍ ČÁST, ČÁST TŘETÍ, Čl. V, Změna zákona o soudních poplatcích, K bodu č. 3 až 5 (§ 9)], že:

„Rozhodnou by pro zaplacení soudního poplatku měla být napříště dodatečná lhůta určená soudem ve výzvě k zaplacení poplatku. Bez významu by mělo být případné zaplacení poplatku po uplynutí této lhůty, avšak ještě před vydáním usnesení o zastavení řízení. Důvodem pro zrušení usnesení o zastavení řízení by měla být pouze skutečnost, že byl poplatek zaplacen ve lhůtě určené ve výzvě (např. nebyla-li včas provedená platba ztotožněna s určitým řízením).“

[24] Ani záměr zákonodárce projevovaný v důvodové zprávě, ani judikatura Nejvyššího soudu citovaná výše (v odstavci [21]) tedy nepotvrzuje interpretaci prosazovanou dovolatelem. I s přihlédnutím k jednoznačně formulované dikci § 9 odst. 1 věty třetí zákona o soudních poplatcích tedy Nejvyšší soud uzavírá, že neuhradí-li poplatník soudní poplatek za řízení splatný podáním žaloby ani dodatečně ve lhůtě určené ve výzvě soudu dle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, soud zastaví řízení pro neuhrazení soudního poplatku bez zřetele k tomu, že poplatník v mezidobí soudní poplatek již (opožděně) uhradil.

[25] Namítá-li dovolatel, že soudní poplatek nebyl zaplacen 26. 4. 2018, pak se tím vymezuje vůči závěru, na kterém napadené usnesení nespočívá (to výslovně uvádí, že k úhradě došlo 25. 4. 2018). Přihlédnout k tvrzení dovolatele, že soudní poplatek řádně poukázal na účet soudu již 12. 4. 2018, pak Nejvyššímu soudu zapovídá ustanovení § 241a odst. 6 o. s. ř., když jde o tvrzení, které dovolatel poprvé uplatnil až v dovolání. S přihlédnutím k závěrům obsaženým v usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. [31 Cdo 3042/2018](#) ostatně i tak platí, že rozhodným není okamžik poukázání soudního poplatku, nýbrž okamžik jeho připsání na účet insolvenčního soudu. Vzhledem k tomu, že lhůta k dodatečné úhradě soudního poplatku ze žaloby uplynula (měla uplynout) nejpozději dne 9. 4. 2018, by jeho úhrada dne 12. 4. 2018 byla i tak opožděnou.

[26] Ad 2/ [K možnosti soudu určit kratší než patnáctidenní lhůtu pro zaplacení soudního poplatku]. Potud nelze pominout, že dovolatel se vymezuje vůči argumentaci insolvenčního soudu, nikoli však vůči závěrům, jež o povaze lhůty obsažené v usnesení (výzvě) insolvenčního soudu ze dne 6. 3. 2018 zformuloval v napadeném usnesení odvolací soud. Dovodil-li odvolací soud, že dovolateli se předmětnou výzvou ve skutečnosti dostalo osmnáctidenní lhůty k dodatečné úhradě soudního poplatku ze žaloby, pak šlo o interpretaci učiněnou ve stejném duchu, v němž takto určenou lhůtu chápal sám dovolatel; srov. článek II odvolání, č. l. 16 p. v., v němž dovolatel uvádí, že lhůta uplynula 9. 4. 2018 (maje ji za nepřiměřeně krátkou bez zohlednění toho, že byla navázána až na právní moc usnesení).

[27] Dovolateli se tudíž prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Dovolání je nicméně i tak důvodné. U přípustného dovolání přihlíží totiž Nejvyšší soud z úřední povinnosti též k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), přičemž právě takovou vadou je řízení postiženo.

[28] Odvolací soud správně rozpoznal, že insolvenční soud použil pro výzvu k dodatečné úhradě soudního poplatku ze žaloby nesprávný vzor (vzor o. s. ř. č. 65 – usnesení soudu prvního stupně o povinnosti zaplatit soudní poplatek), v důsledku čehož bylo usnesení formulováno jako usnesení, proti němuž je odvolání přípustné, a u kterého byla lhůta k úhradě soudního poplatku koncipována jinak, než jak tomu má být u výzvy k dodatečné úhradě soudního poplatku dle § 9 odst. 1 zákona o

soudních poplatcích. Odvolací soud ovšem přehlédl, že důsledkem špatně použitého vzoru je i to, že předmětné usnesení neobsahuje řádné poučení o následcích neuhrazení soudního poplatku ze žaloby (poučení o tom, že soud řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen). Přitom povinnost takové poučení poplatníku poskytnout ve výzvě dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (nebo ve výzvě dle § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích) ukládá soudu ustanovení § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích. Při absenci poučení v dotčeném směru tak výzva nemohla vyvolat následek předjímaný pro účely zmeškání lhůty k úhradě soudního poplatku v ní určené ustanovením § 9 odst. 1 věty druhé zákona o soudních poplatcích (na jejím základě nemohl insolvenční soud zastavit řízení pro neuhrazení soudního poplatku).

[29] Jinak řečeno, na základě výzvy soudu k dodatečné úhradě poplatku za řízení splatného podáním žaloby dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, která neobsahuje poučení, že soud řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen (§ 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích), nelze zastavit řízení; k úhradě soudního poplatku uskutečněné po marném uplynutí lhůty stanovené takovou výzvou, avšak ještě předtím, než se poplatníku dostane řádného poučení o následcích zmeškání lhůty, je soud povinen přihlídnout.

[30] Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), přikročil v souladu s ustanovením § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř. ke změně napadeného rozhodnutí, jelikož odvolací soud rozhodl nesprávně a dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout. Do 25. 4. 2018, kdy uhradil soudní poplatek ze žaloby, se žalobci nedostalo řádného poučení dle § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, takže důvod zastavit řízení pro neuhrazení soudního poplatku dán nebyl.